Bobo

VERSCHIJNT WEKELIJKS

NR. 5
1 FEBRUARI 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

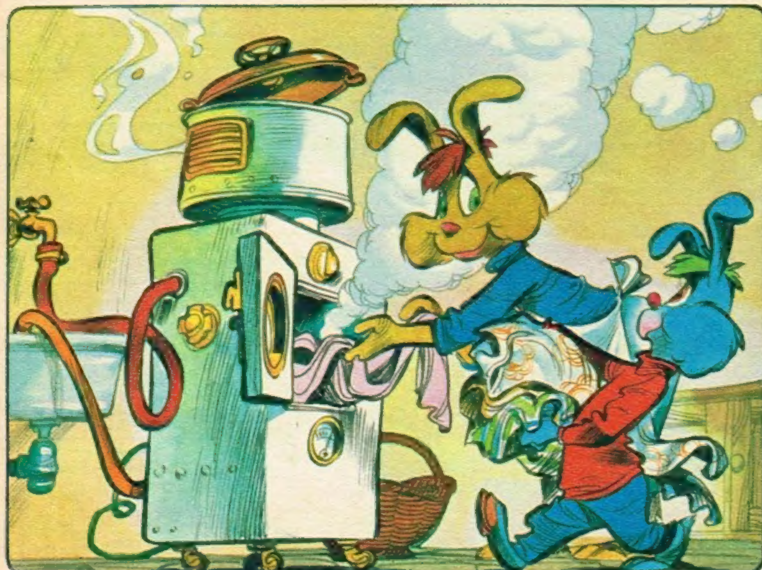

Kleuren, kleuren, kleuren.
Punt eraf? Niet treuren!
Bobo slijpt de punt eraan
En je kunt weer verder gaan!
Er staan vijftien echte kleurpotloden op de tekening. Vier zijn er verstopt. Kun je ze allemaal vinden?

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

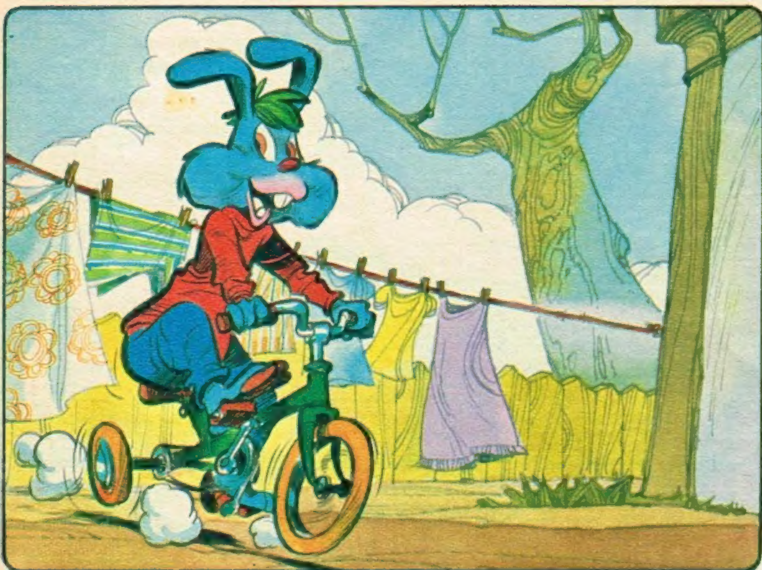
Bobo Konijn en zijn

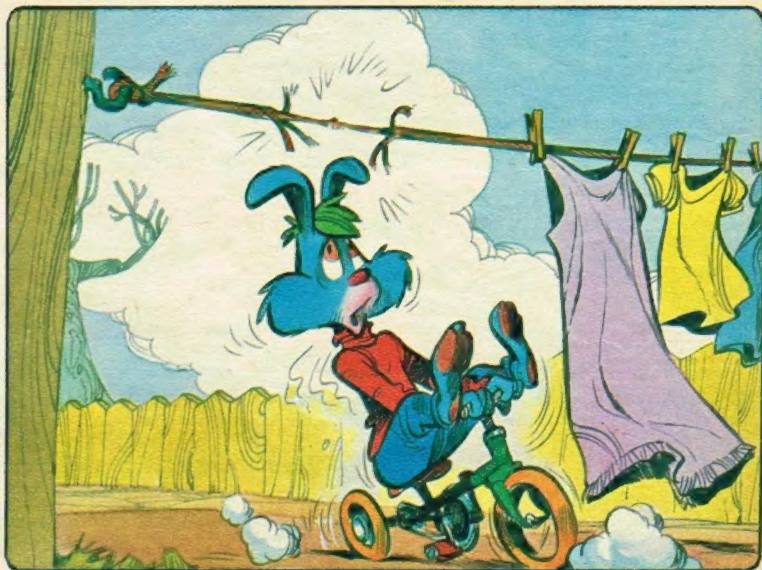
1. „Ik heb het druk," zucht mama Konijn. „Dan help ik u toch zeker!" lacht Bobo. „Moet de wasmachine draaien? Wacht, ik haal het wasgoed wel." Mama Konijn is reuze tevreden over haar flinke Bobo. „Als het goed gewassen is, zal ik u ook helpen met ophangen," belooft hij nog.

2. Wat Bobo belooft, dat doet hij ook. Hij haalt de wasknijpers uit de schuur en samen met mama hangt hij het natte wasgoed aan de lijn. Eerst de pyama's en nachtjaponnen en daarna het tafelkleed. „Nu hoef je niet meer te helpen," zegt mama. „Ga maar fijn spelen, hoor!"

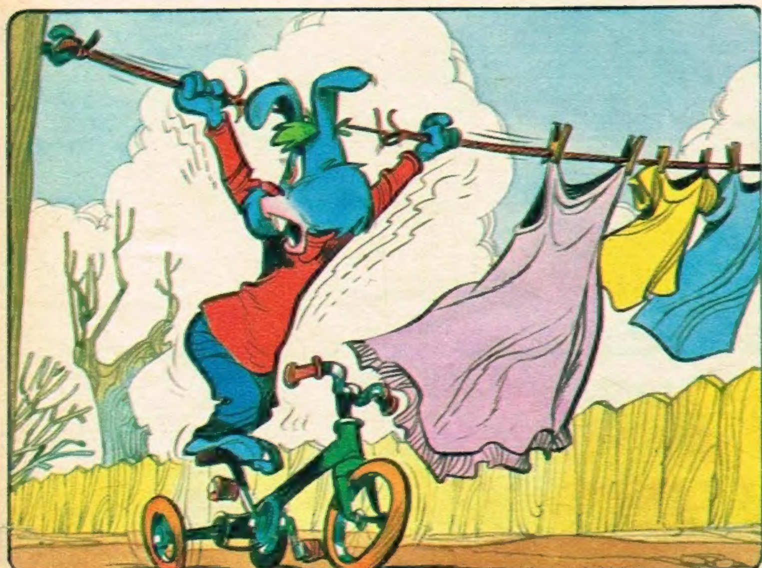
3. Dát gaat even leuk. Telkens als Bobo onder de waslijn door fietst, moet hij zich dubbelbuigen om het natte goed niet in zijn snuit te krijgen. Bobo speelt dat hij naar zijn vriendjes in mensenland reist. „Dag kinderen!" roept hij. „Kennen jullie mij, Bobo Konijn?"

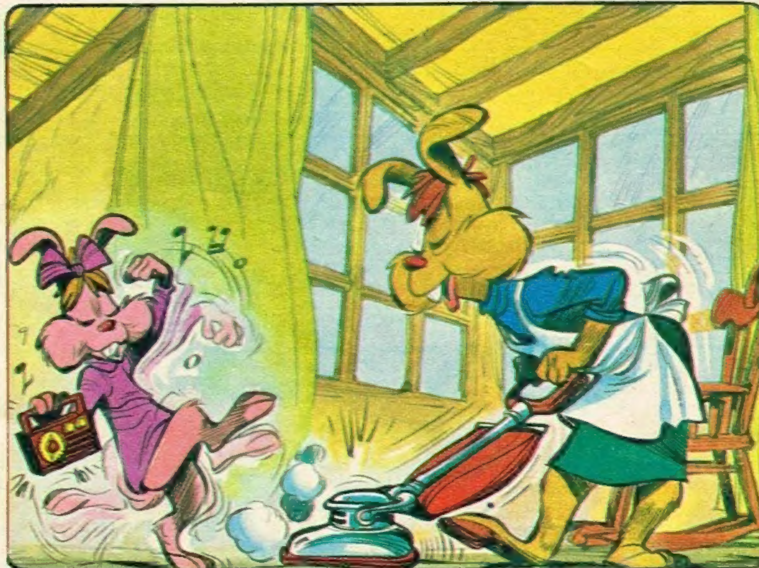
4. Maar opeens merkt Bobo dat een van de waslijnen bijna stuk is. De lijn zit nog maar met een heel dun draadje vast. Oei, denkt Bobo, als de lijn breekt, valt het wasgoed op de grond. Dan wordt alles vuil. Ik moet er wat aan doen, vóór de waslijn krak zegt.

vrolijke familie

5. In een wip staat Bobo boven op zijn driewieler en grijpt de waslijn met zijn beide poten beet. Nu mag het laatste draadje gerust knappen. Bobo zorgt ervoor dat mama's schone was niet op de grond valt. „Mama, mama!" schreeuwt Bobo, want hij kan natuurlijk zo niet blijven staan.

6. Maar Bobo heeft pech. Mama Konijn hoort hem niet roepen. Ze is aan het stofzuigen. Dat maakt veel herrie. Daarbij heeft Krabbel Konijn de radio aangezet. Ze zingt zo hard ze kan met de radio mee. Geen wonder dat ze daarbinnen Bobo's stem niet horen. Bobo roept voor niets.

7. Arme Bobo wordt heel moe in zijn poten. Daar begint de driewieler nog te rijden ook. „Hola, help!" gilt Bobo. „Ik val!" Maar juist als Bobo op zijn broek tuimelt, is Papa Konijn bij hem om de waslijn over te nemen. Wat een bof dat hij toevallig in de buurt was! Hij is groot genoeg.

8. Papa Konijn hoeft niet op een driewieler te klimmen. Hij kan zó wel bij de waslijn om er een stevige knoop in te leggen. Nu kan de lijn niet meer breken. „Lieve Bobo!" roept mama, als ze hoort wat hij gedaan heeft. „Ben je gevallen? Kom maar hier, dan leg ik er een snoepje op!"

Bobo Konijn houdt veel van vogels.
In de winter geeft hij ze brood en nootjes.
Hij geeft ze ook een bakje water.
Doe jij dat ook?

De aarde is bevroren,
Dat héb je met die vorst,
Maar vogels hebben honger
En vogels hebben dorst.

Ik kruimel vlug wat broodjes,
Kom, vogeltje, voor jou,
En verse pindanootjes,
Die hang ik aan een touw.

Dan nog een bakje water,
Of wil je liever thee?
Kom nu maar vlug aan tafel
En breng je zusje mee.

Je nichtje en je neefje,
Je tante en je broer,
Kom, vogeltjes, ik geef je
Een heerlijk maaltje voer.

En is het je bevallen
En is je buikje vol,
Och, zing dan met je allen
Van do re mi fa sol!

Namens alle vogeltjes, die eten van jullie krijgen:
Dank je wel! Twiet-twiet!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Hou je van sla? Het is lekker en gezond! Hou je van lezen en schrijven? Schrijf dan de woorden na op de stippellijn. En lees dan het verhaaltje.

zaadjes

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

gieter

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

De boer is op het veld.
Het zaad zit in de grond.
Het zaad heeft dorst.
De boer pakt de gieter.
Hij giet water op het zaad.
Wat groeit er uit het zaad?
Lekkere sla.
De boer gaat naar de markt.
Met de sla.
Moeder koopt de sla.
Wie eet de sla?
Wij samen: jij en ik.

de boer

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

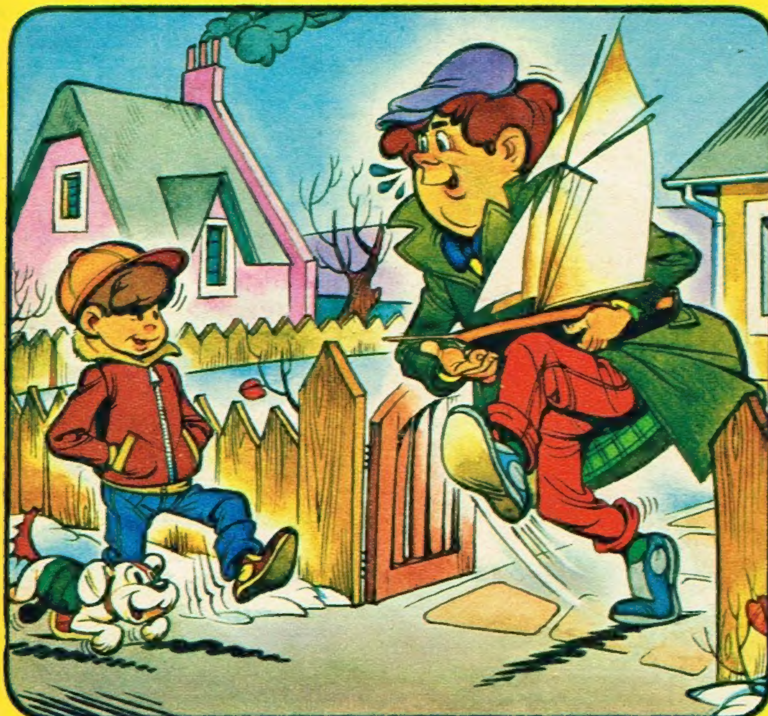
de sla

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

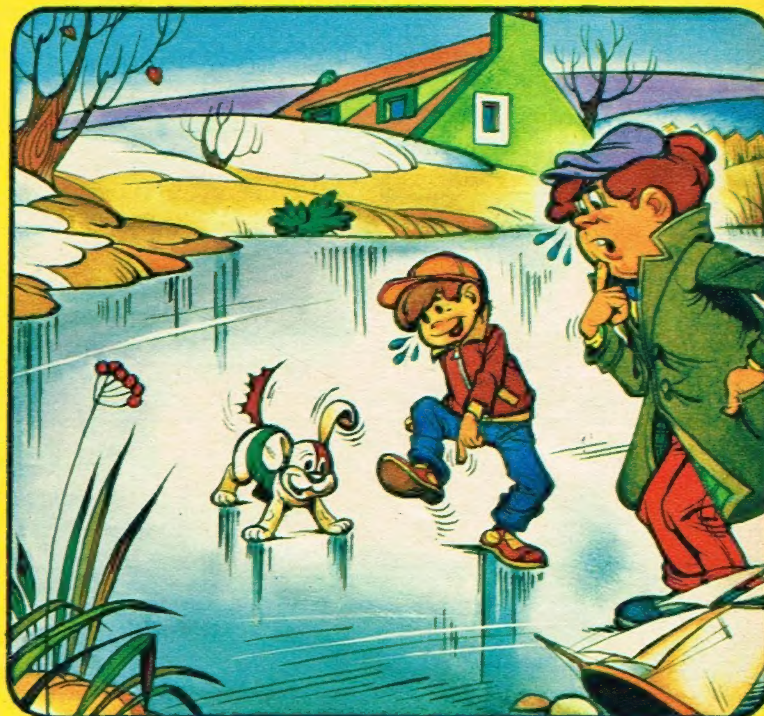

OOM STUNTEL
en zijn neefje Handige Heintje

1. Oom Stuntel heeft vanmorgen zijn zolder opgeruimd. Daar heeft hij een mooie, kleine zeilboot gevonden. Nu wil oom dadelijk naar de plas. Zijn bootje moet varen! „Nee, oom, u kunt beter wachten tot de winter voorbij is," zegt Handige Heintje. Maar oom wil niet wachten.

2. Als oom wat in zijn hoofd heeft, moet het altijd dadelijk gebeuren. Ook als het niet verstandig is. Oom en Heintje gaan naar de plas. Hondje Flap mag ook mee. „Ziet u wel, de plas is bevroren!" zegt Heintje. „En er bestaat geen boot die op het ijs kan varen!"

3. „Mijn boot moet in het water," zegt oom vastbesloten. „Heintje, hou jij de boot zolang vast. Ik ga even naar huis." Daar staat Heintje met de boot in zijn handen. Het is flink koud. Heintjes handen zijn vuurrood van de kou. Als oom Stuntel maar niets doms gaat uithalen!

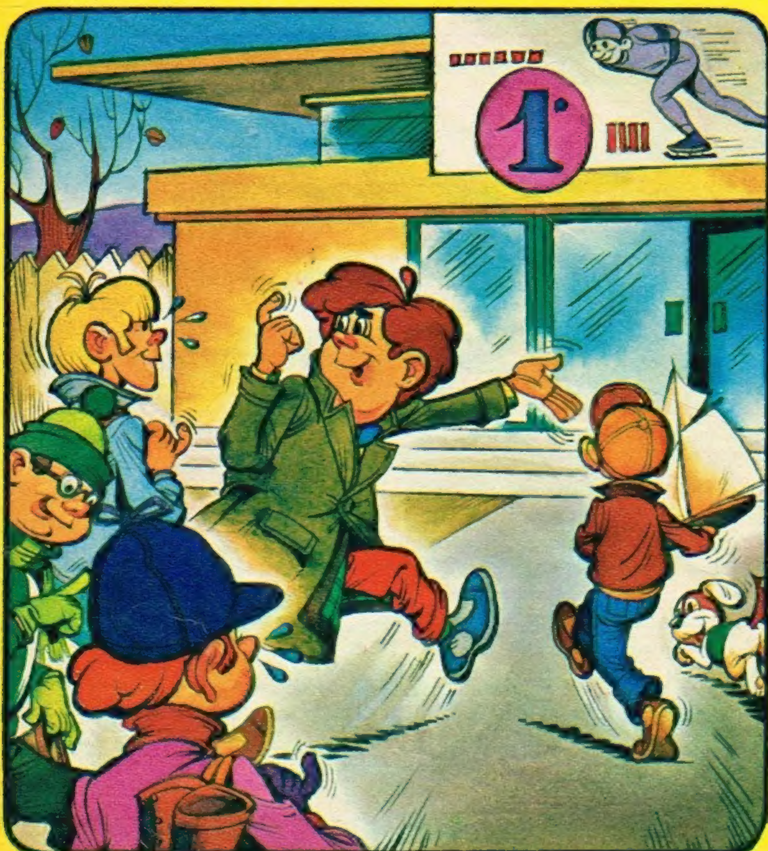
4. In zijn schuur pakt oom een grote houten hamer. Een dikke spin en een grijze muis gluren nieuwsgierig en een beetje bang, wat oom daarmee gaat doen. Hij zal hen toch niet slaan met dat zware ding? Nee, oom rent er vlug mee weg. Gelukkig maar, denken de muis en de spin.

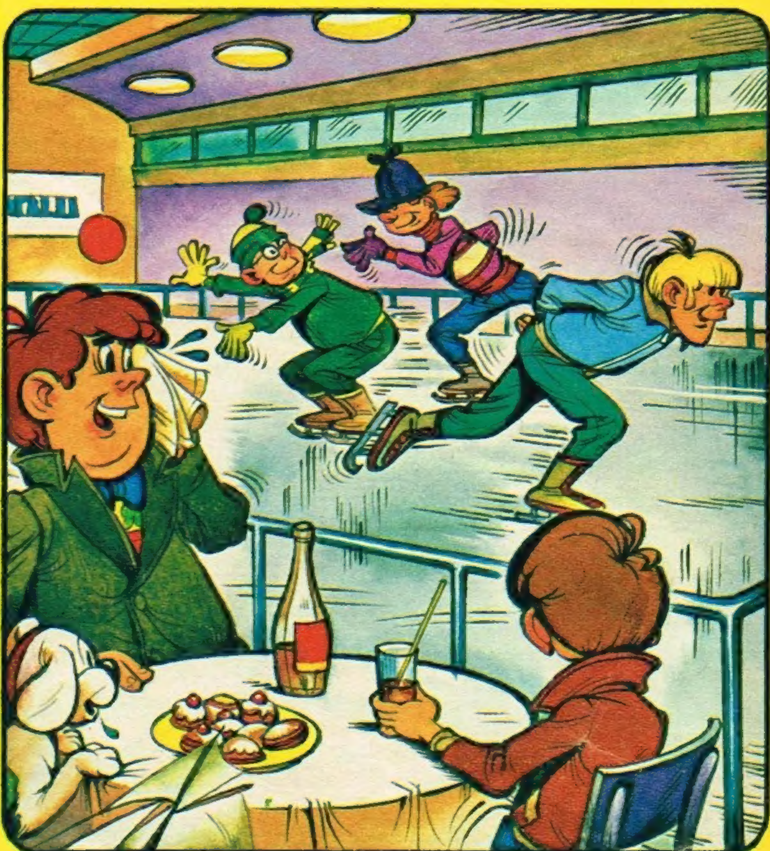
5. Zo gauw oom terug is op de plas, begint hij met zijn hamer op het ijs te beuken. „Haha," lacht hij. „Ik sla een groot gat in het ijs, dan kan mijn boot tóch varen!" „Oom, kijk daar eens!" schreeuwt Heintje opeens. „Daar komen drie schaatsers aan. Nou zult u eens wat horen!"

6. „Wat zullen we nu krijgen?" roepen de drie mannen boos. „Mocht u zomaar dat ijs kapothakken? Het ijs is niet van u! Nu kunnen wij niet schaatsen." „Stil maar," sust Heintje. „Mijn oom Stuntel is de kwaadste niet. Hij betaalt voor jullie graag een kaartje voor de ijsbaan!"

7. „Jaja," knikt oom maar gauw. „Kom mee, heren, maar je moet niet boos meer op me zijn. Het was een beetje dom van mij om alleen maar aan mezelf te denken." Met hun allen gaan ze naar de ijsbaan. Nu kijken de drie mannen gelukkig niet boos meer. Eerst moet oom betalen.

8. Het ijs van de ijsbaan is nog mooier dan het ijs van de plas. Oom en Heintje gaan aan een tafeltje zitten. Oom trakteert. Hij vergeet zelfs Flapje niet. Maar wat vergeet hij wel? Zijn zeilboot. Die is nu nog niet in het water geweest. Echt iets voor oom Stuntel. Och, och!

We wonen allemaal

1. „Nu zeggen ze altijd, dat dames bij de kapper lang werk hebben," zegt mama Zonnemans. „Maar bij de heren duurt het óók lang." Oma lacht. Baby, Lucie-met-de-pop en Wiesje drukken hun neusjes plat tegen de winkelruit.

2. „O, de poesjes zijn naar binnen!" schrikken Loekie en Anja. „Kom, poesjes, kom!" „Kssst!" doet Peter. Ondertussen tekent Bas met scheerzeep poppetjes op de spiegel. Maar goed dat de baas van de winkel het niet ziet!

Er zijn zes borstels verborgen in

in een gele caravan

3. Ik word kaal! denkt Opa en hij sprenkelt flink wat haarwater op zijn hoofd. Zou dat helpen? Papa laat zijn haar knippen en in een andere stoel wordt de baard van oom Wim onderhanden genomen. De kappers hebben het druk!

4. Waren we maar groot, denkt de tweeling, dan mochten wij ons ook laten scheren. Ai, ze gaan elkaar inzepen! Dat wordt een knoeipartij. Ik denk dat de kapper blij zal zijn als de gele caravan eindelijk weer vertrekt!

eze plaat. Kun je ze vinden?

WAT KNAPPE KLEUTERS KUNNEN!

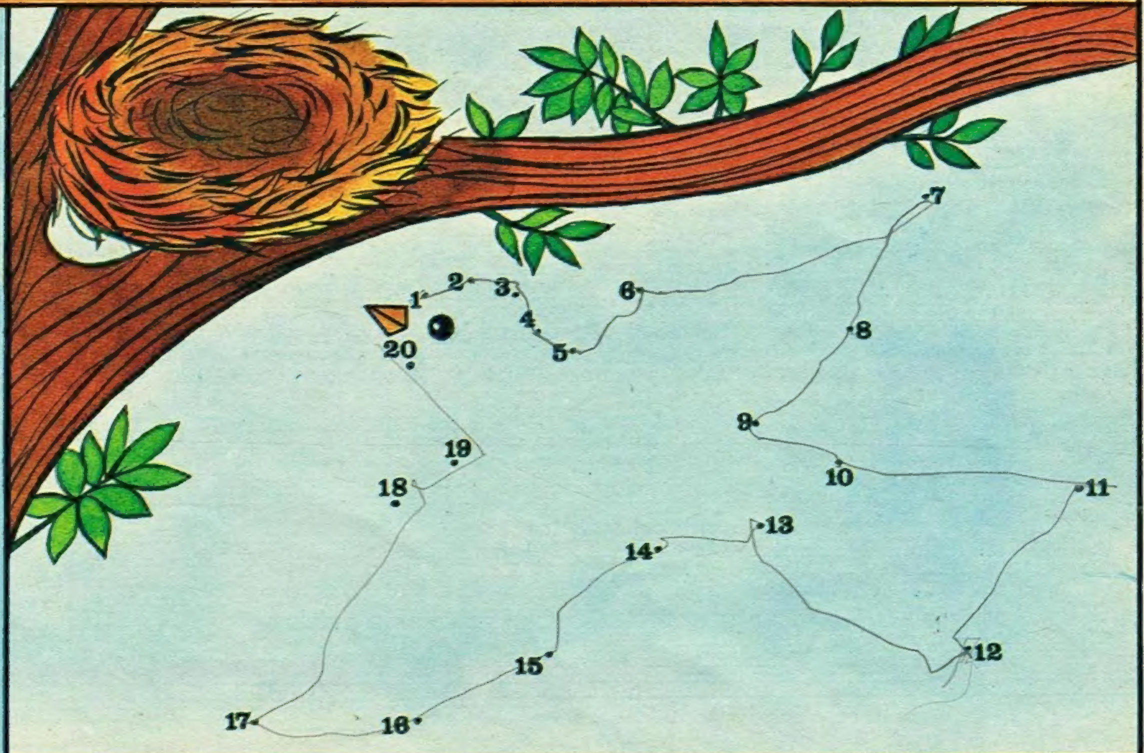

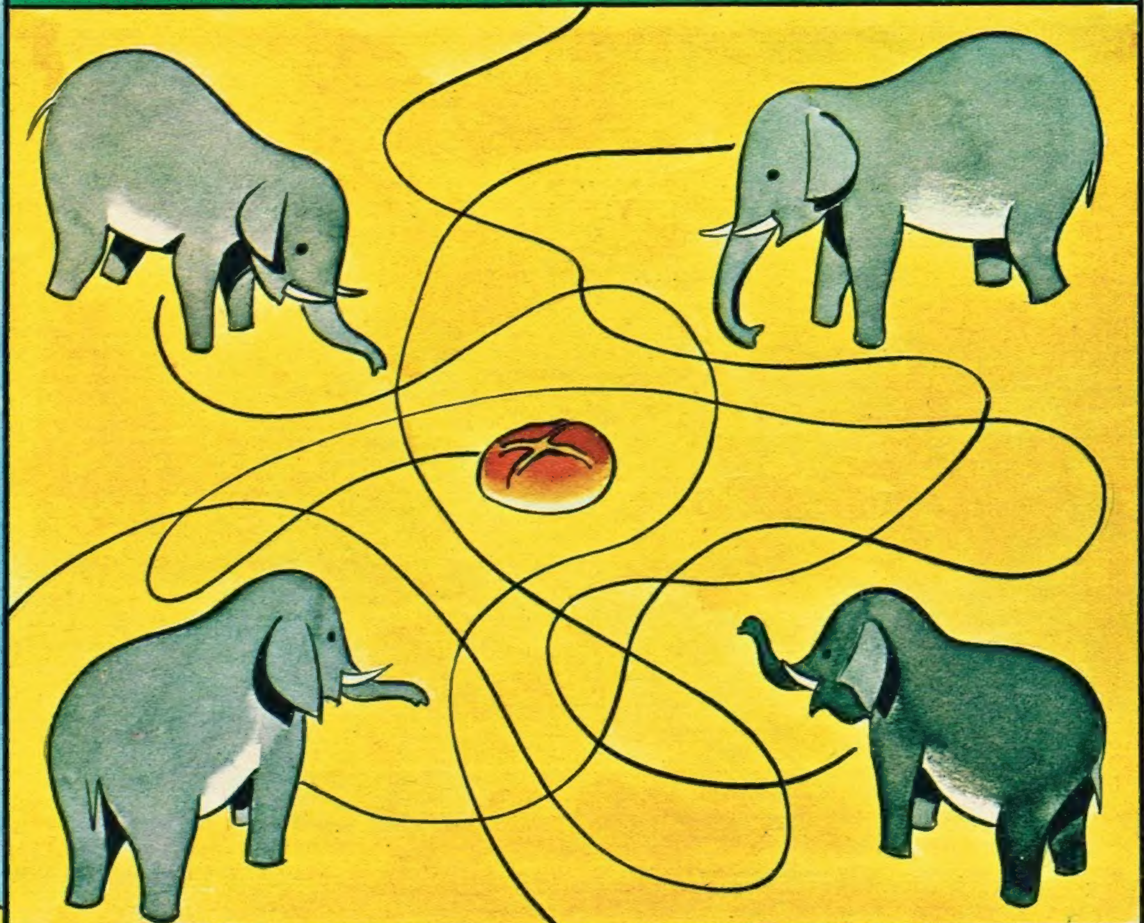

Wie hééééł goed kijkt naar deze luchtballonnen, ziet dat er EEN anders is.

In dit nestje woont een vogel, maar ik zie die vogel niet. Trek een lijntje langs de cijfers. Wedden dat je hem dan ziet?

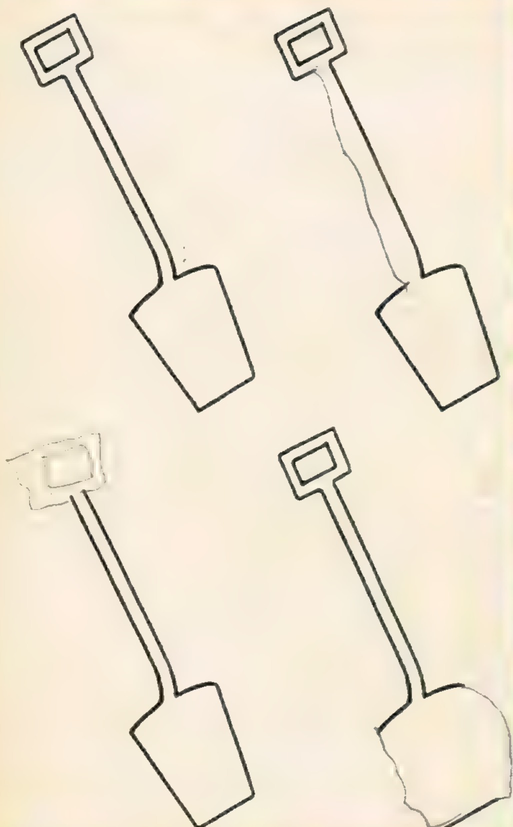
Deze vier olifanten hebben maar één broodje. Het is te klein om samen te delen. Volg de lijntjes en kijk wie het te pakken krijgt!

POPJE - SCHOPJE - SCHAAPJE

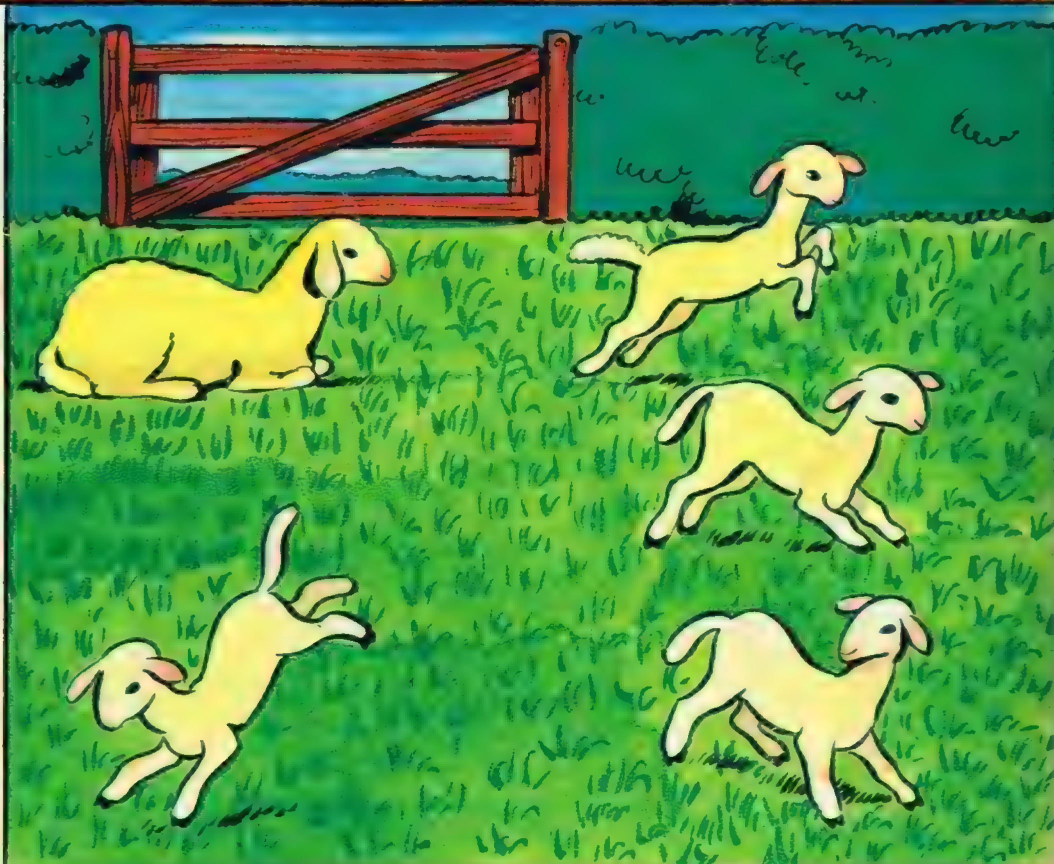

Drie houten poppen, met een rok vol noppen,
Moeder Pop zegt: Kinders-lief, kleur mijn kleintjes alsjeblief!

De eerste schop is klaar. De tweede schop is bijna klaar. De derde en de vierde, die maak je zelf maar!

Moeder Schaap kijkt naar haar kleintjes. Hoeveel zijn het er precies? Hoeveel pootjes heeft één lammetje? En hoeveel hebben ze er samen?

Raponsel

Lang geleden leefde er een heks, die een allerliefst meisje had aangenomen. De heks zorgde heel goed voor het kind en ze noemde haar Raponsel.
Toen Raponsel wat groter werd, zag de heks tot haar schrik dat ze heel mooi was. Nu zal er wel gauw iemand komen, die met haar trouwen wil, dacht de heks. En dat mag niet gebeuren. Als Raponsel gaat trouwen, raak ik haar kwijt. En ik wil haar altijd bij me houden.
Midden in een bos liet de heks een hoge toren bouwen. Daarin werd Raponsel opgesloten. Ze mocht er nooit meer uit. En dat kon ze ook niet, want er zat geen deur in de toren.
Er zat alleen maar een raampje in, helemaal bovenaan.
Nu had Raponsel een lange, dikke, goudblonde vlecht. Elke avond kwam de heks haar meisje opzoeken.
Dan ging ze onder de toren staan en riep: ,,Raponsel, Raponsel, laat je vlecht naar onder.''
Raponsel liet haar vlecht uit het raam zakken en de heks klom in de vlecht naar boven, om zo een poosje bij haar te kunnen zijn.
Op een keer reed de zoon van de koning op zijn paard door het bos. Toen hij langs de toren kwam, hoorde hij Raponsel zingen.
De prins bleef staan en keek omhoog. Wie zingt daar toch zo prachtig? dacht hij.
Hij wilde de toren binnengaan, maar hij zag nergens een deur. Verdrietig reed de prins naar huis. Maar hij kon de stem uit de toren nooit meer vergeten. Elke dag ging hij naar het bos terug, om de stem van Raponsel te horen.
Nu gebeurde het eens dat hij de heks aan zag komen.
De prins verstopte zich in de struiken en hoorde dat de heks riep: ,,Raponsel, Raponsel, laat je vlecht naar onder.''
Hij zag het meisje voor het raam komen en hij zag ook hoe de lelijke heks langs de goudblonde vlecht omhoogklom.
Dat moet ik ook doen, dacht de prins blij.
Hij wachtte tot de heks vertrokken was, ging onder het raam staan en riep: ,,Raponsel, Raponsel, laat je vlecht naar onder!''
Meteen liet Raponsel haar vlecht uit haar raam zakken.
De prins klom erin en ging de toren binnen. Raponsel was nog mooier en liever dan hij gedacht had. Hij wilde niets liever dan met haar trouwen. Raponsel vond de prins ook lief.
Maar ze zuchtte: ,,Ik kan hier niet weg. De enige manier om uit de toren te komen, is mijn lange vlecht. Daarom zal ik mijn leven lang in de toren moeten blijven.''
Toen zei de prins: ,,Morgen kom ik terug en dan zal ik een grote streng van zijde meebrengen. Daarvan zullen we een tweede vlecht maken, even lang als die van jou. Langs die vlecht zul je uit de toren kunnen komen. En dan gaan we trouwen en we zullen altijd bij elkaar kunnen zijn.''
Raponsel was overgelukkig met dit plan en ze kon nergens anders meer aan denken. De volgende dag kwam de heks weer op bezoek. Maar toen ze naar boven was geklommen in de goudblonde vlecht, zei Raponsel: ,,Wat bent u toch zwaar, vrouw Gotel, véél zwaarder dan de koningszoon, die hier gisteren op bezoek was!''
Toen werd de heks ontzettend boos. ,,Ik heb je verboden om iemand anders hier binnen te laten dan mij!'' schreeuwde ze. Ze pakte Raponsel beet en bracht haar naar een woest en eenzaam land.
De koningszoon vond de toren stil en verlaten. Raponsel was verdwenen. Diepbedroefd begon hij door de wereld te trekken, van het ene land naar het andere, op zoek naar Raponsel.
Na een lange tijd kwam hij in een land, waar alles woest en eenzaam was. Toch hoorde hij daar iemand zingen. Het was Raponsel, die daar zong. De koningszoon riep haar naam. Toen zag hij haar te voorschijn komen, even lief als in de toren. Hij omhelsde haar, tilde haar op zijn paard en bracht haar naar zijn koninkrijk. Daar werd de bruiloft gevierd met grote vreugde. En ze leefden nog lang en gelukkig.

Mevrouwtje

1. Daar lopen de kindertjes van mevrouwtje Sprokeboom. Je zou niet zeggen dat het sprookjeskinderen zijn en dat hun moeder de koningin van Sprookjesland is. Ssst, praat er maar niet over. Het is hun geheim. Ze gaan vandaag boodschappen doen en hondje Doedi gaat mee.

2. Wanda en Pukkie, zo heten de twee sprookjeskinderen, moeten naar meneer Smul van de kaaswinkel. Maar er staat een kaartje bij meneer Smul op de winkeldeur: Honden mogen hier niet binnenkomen. „Doedi," zegt Wanda, „je moet lief blijven wachten tot we terugkomen!"

3. Maar Doedi is een verwende hond. Hij wil helemaal niet vastgebonden zitten aan een stang. Zo gauw de kinderen in de winkel zijn, begint hij te janken. Nee, hij blaft niet van wafwaf; hij jankt van haw-haw-haw! Heel hoog, heel schel en heel akelig. Stoute Doedi!

4. „Is die hond van jullie?" zegt meneer Smul. „Nou, een lekker beest, zeg. Die jankt zo hard dat mijn klanten de winkel niet meer binnen durven. Maak die hond maar gauw los en stuur hem naar huis!" „Nee," schrikt Wanda. „Als hij losloopt, kon hij best onder een auto komen."

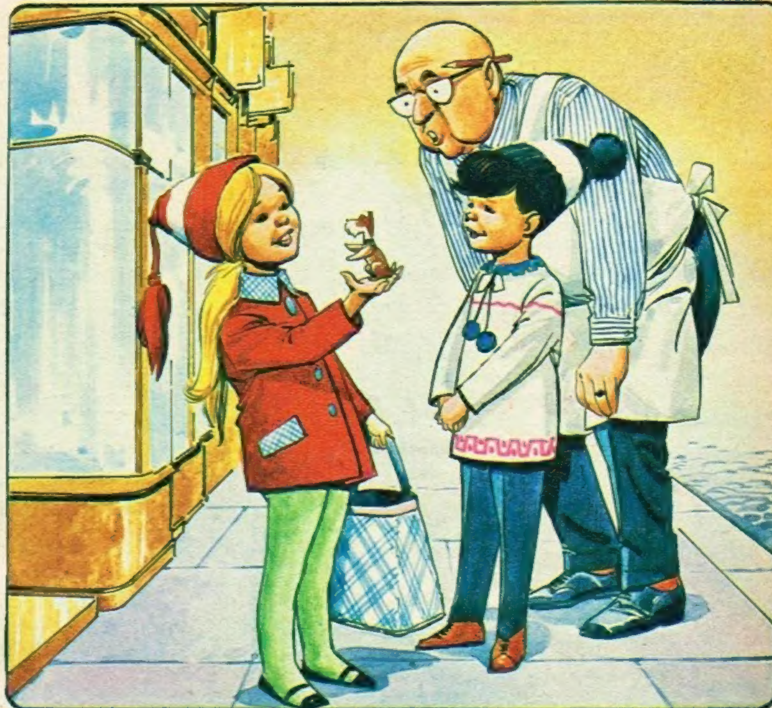
Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 18410. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ 4,55. Losse nummers: 50 cent.
Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: postgirorekening 159000 t.n.v. Bobo-Haarlem. Ontvangt U het blad van de bezorger, gebruik dan postgirorekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij De Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo.

Sprokeboom

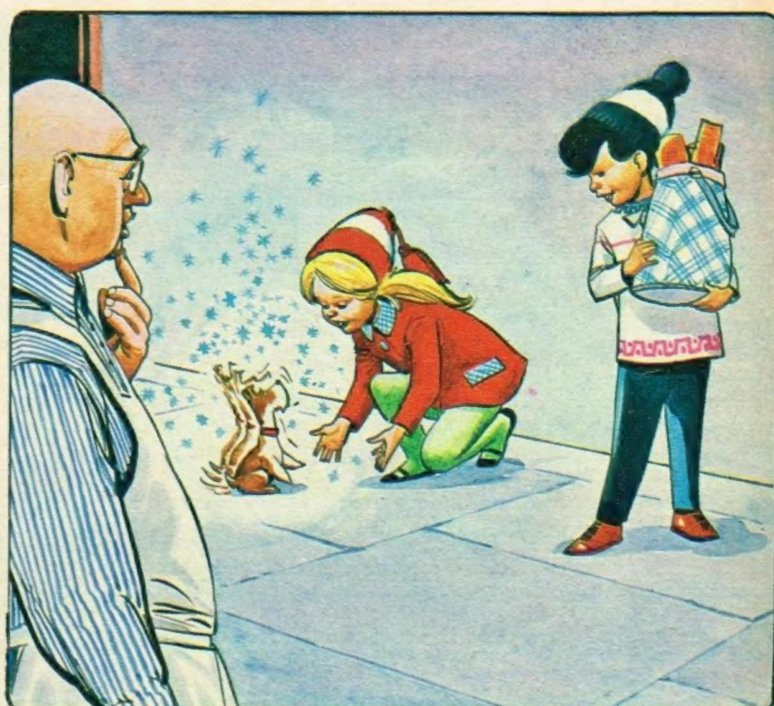
5. Maar meneer Smul kijkt zó kwaad, dat Wanda bangt wordt. Dadelijk maakt hij de riem van Doedi zelf nog los. Vlug fluistert ze een toverspreuk en zwaait daarbij met haar hand boven Doedi's kop. Er komen sterretjes te voorschijn. En Doedi wordt kleiner en kleiner en kleiner. ...

6. Op het laatst is Doedi een klein, lief speelgoedhondje. Wanda kan hem zo op haar hand zetten. „Nou breekt me de klomp!" zegt meneer Smul. „We moeten een half pond kaas kopen," vertelt Wanda vlug. „Mijn moeder wacht erop," zegt Pukkie. Ze willen opeens wel weg!

7. Meneer Smul weegt de kaas en doet er een papier om. „Waar heb jij leren toveren?" vraagt hij. Wanda weet niet wat ze zeggen moet. Mevrouwtje Sprokeboom heeft hun zó op het hart gedrukt om niet te toveren als de mensen het zien. En nu heeft ze het tóch weer gedaan!

8. „Het is een opblaashond," zegt ze dan maar. „Kom maar mee. Als ik hem buiten neerzet, wordt hij weer groot!" „Ik heb nog nooit van een opblaashond gehoord," houdt meneer Smul vol. Maar Pukkie en Wanda maken dat ze thuiskomen. Met de kaas. En met Doedi, de opblaashond!

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer:

BOBO'S KIJK- EN VRAGENSPEL

De familie Snorremans is met de motorboot te ver op zee gegaan. Nu zijn ze vastgelopen op een vreemde kust. Gelukkig komt er een helikopter om ze te redden. Er is héél wat op deze plaat te zien. Er zijn ook héél wat vragen!

1. Hoeveel motorboten zie je?
2. Hoeveel mensen zijn er in de boot?
3. Welke kleur heeft de jurk van zusje Snorremans?

4. Hoeveel helikopters zie je?
5. Wat zit er onder aan de helikopter?
6. Hoeveel mensen zitten erin?

7. Tel de zeilbootjes eens.
8. Waarover varen de zeilboten?
9. Waardoor komt een zeilboot vooruit?

10. Hoeveel zeemeeuwen zie je?
11. Kunnen zeemeeuwen vliegen?
12. Wat zouden zeemeeuwen eten?

13. Hoeveel vissen zie je?
14. Hebben de vissen poten?
15. Hebben ze een staart?

16. Hoeveel vliegtuigen tel je?
17. Waardoor ronkt een vliegtuig?
18. Wat gaat vlugger: een auto of een vliegtuig?

1 een; 2 drie; 3 geel; 4 een; 5 wielen; 6 twee; 7 vijf; 8 de zee; 9 de wind; 10 twaalf; 11 ja; 12 vis; 13 vier; 14 nee; 15 ja; 16 drie; 17 door de motor; 18 een vliegtuig.